

oprávněnému, aby v bytech nemajících zvláštní místnosti určené pro pře-spávání služebných, ponechána byla teprve dvěma služebným osobám stejného pohlaví jedna místnost obytná.

Ježto pak v daném případě jde o čtyři místnosti obytné, obývané to-liko stěžovatelem a jeho manželkou, jimž dle § 5 č. 2 přísluší nárok na tři obytné místnosti a není též sporu o tom, že lze zabraný pokoj samo-statně obývati, poněvadž má zvláštní vchod, jednal žalovaný úřad ve shodě se zákonem, když potvrdil v odpor vzaté rozhodnutí bytového úřadu, zabírající dle předpisu § 8 čís. 9 cit. zák. jeden pokoj bytu stěžo-vatelova.

Pokud jde o zabor postele pro služebnou a příkaz stěžovateli udělený, aby buď postel pro služku v pokoji tom ponechal, nebo ji nahradil postelí jinou, stačí poukázati k tomu, že zákon o zabírání bytů ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. zák. a nař. dovoluje pouze v jediném případě, aby zá-roveň s bytem zabráno bylo i obytné zařízení jeho, totiž jen, když jde o zabránění bytu v podnájmu (§ 10 cit. zák.).

Ve sporném případě nejde však o zabránění bytu nebo pokoje daného do podnájmu a neopírá se též ani rozhodnutí první ani druhé stolice o ustanovení § 8 č. 8, nýbrž o ustanovení § 8 č. 9, kteréžto ustanovení vztahuje se toliko na místnosti přespočetné některého bytu přímého ná-jemce.

Vzhledem k tomu jest každé opatření úřadu vztahující se k zařízení zabraného pokoje po zákonu nepřípustno a musilo proto naříkané rozhod-nutí, pokud se týká též nábytku tohoto pokoje, dle § 7 zák. o správním soudě zrušeno býti.

Č. 494.

Zabírání bytů: * Dle § 8 č. 3 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. lze zabratí toliko místnost celou, nikoli pouhou její část.

(Nález ze dne 24. července 1920 č. 7082.)

Věc: Isidor Pappenheim v Bratislavě (adv. Dr. K. B. Porias z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Bratislavě o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 29. ledna 1920 zabral společný ubytovací úřad v Bratislavě v domě č. 4, Spitalgasse, stěžovateli jednu část ho-štínského lokálu (ve skizze na výměru načrtnuté vyznačenou) ve pro-spěch válečných invalidů (košíkářské dílny). V důvodech se jednak praví, že se zabraných místností dle udání neužívalo, jednak že se jich užívá jako skladiště.

Stížnost proti tomuto výměru podaná založena je na právním názoru, že není přípustno zabratí části místnosti, sloužící provozování živnosti, a vytýká, že nebylo zjištěno, ač stěžovatel se toho domáhal, že jde sku-τεčně o jedinou místnost od vystavění domu nedělenou.

Ke stížnosti podotknouti jest předem, že naříkané rozhodnutí, jehož čistopis je ke stížnosti připojen, neopírá se o předpoklad, že místnost

závodu stěžovatelova vznikla sloučením několika místností dříve oddělených, nýbrž vyslovuje zabrání »jedné části lokálu«, uvádějíc jednak, že se zabraných místností neužívalo, jednak že se jich užívá jako skladišť.

Nepřihlížeje ani k tomu, že tyto oba důvody jsou věcně v rozporu mezi sebou a že také nejsou v souhlase s výrokem, jímž zabrána je d n a část lokálu p o t u d, že mluví o místnostech, shledal nejvyšší správní soud naříkané rozhodnutí nezákonným, neboť předpisu § 8 č. 3 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., který měl žalovaný úřad, ježtó jde o místnost živnostenskou, patrně na myslí a dle něhož mohou zabrány býti místnosti tovární, živnostenské, obchodní, hospodářské, ateliery a jiné, jsou-li po 3 měsíce prázdné nebo užívá-li se jich jenom k uložení věcí, které lze uložiti jinde, nelze použití také na části místností toho druhu. Onen předpis mluví výslovně toliko o místnostech a pro extensivní interpelaci jeho v tom směru, že by z naznačených důvodů mohly býti zabírány také části nedělených místností, nelze ani ve znění, ani v zřejmém úmyslu zákona nalézti nějakého podkladu.

Č. 495.

Vyhoštění a zabírání bytů: I. K otázce vypovídání cizinců na Slovensku. — II. Okolnost, že byl majitel bytu vypovězen z území republiky čsl., není sama o sobě zákonným důvodem pro zabránění jeho bytu dle zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. před skutečným opuštěním bytu.

(Nález ze dne 1. září 1920 č. 6034.)

Věc: Vilma K. v Bratislavě proti ministru československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska stran vyhoštění a proti společnému bytovému úřadu v Bratislavě o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí společného bytového úřadu v Bratislavě zrušuje se jako nezákonné.

Stížnost řízená proti rozhodnutí ministra s plnou mocí pro správu Slovenska zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím městského hlavního kapitána v Bratislavě ze dne 28. ledna 1920 č. 2041 byla stěžovatelka vyzvána, aby do 14 dnů opustila území republiky československé a svůj byt v téže lhůtě dala k dispozici ubytovacímu úřadu, jinak že proti ní bude zavedeno trestní řízení a ona bude potrestána dle § 8 min. nař. č. 4397/1919 vězením do 2 měsíců a pokutou peněžitou do 200 K, vypovězena a postrkem vyhnána. Stěžovatelka podala pak dne 4. února 1920 žádost k ministru s plnou mocí pro správu Slovenska, v níž uváděla, že před svým provdáním měla domovské právo v Bratislavě, kdež její rodina 65 let žila, že její manžel, podplukovník rakousko-uherského vojska, rozený v Mostaru, padl r. 1914, že se pak přestěhovala opět do Bratislavy a bydlí tam od prosince 1914 stále, od 17. května 1915 ve svém nynějším bytě, že dle zpráv časopiseckých měla za to, že nabývá po čtyřletém nepřetržitém bydlení v obci